

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
 Δίσκονομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 ρίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 αρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
 τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ
 ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π.
 Πανᾶ. — Μαξίμου Βιλρέ: ΑΠΙΣΤΟΣΙ! — Ἰωάννου Ρισσπέρ: ΑΥ-
 ΤΟΚΡΑΤΩΡ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
 Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν διεύθυνσίν των.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ὅτε οἱ δύο ἵπποταὶ ἀφίκοντο εἰς τὴν ὄχθην τῶν καλάμων, εἶδον τὴν Καικιλίαν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην χαιρετῶσαν αὐτοὺς διὰ τοῦ ρινομάκτρου καὶ νεύουσαν νὰ βαδίσωσι πρὸς τὸ ἔλος καὶ ν' ἀκολουθήσωσιν αὐτήν.

Ἐπειράθησαν νὰ προχωρήσωσιν, ἀλλ' οἱ ἵπποι αὐτῶν ἐβυθίζοντο μέχρι τοῦ στέρνου καὶ ἤρουντο νὰ προβῶσιν.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἐξηφανίσθη.

Περὶ τὸ μέσον τῆς χέρσου τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς ὑψοῦτο παμμέγιστος σειόμενος λίθος, βασταζόμενος ἐν ἰσορροπίᾳ ὑπὸ μελανῆς κορυφῆς βράχου ἐκ γρανίτου, ὑψηλὸς 15 πόδας.

Εἰς τὴν θέαν τῶν παραδόξων τούτων μνημείων τῆς ἰσχύος τῶν πρώτων κατοίκων τῆς βρεττανικῆς χερσονήσου, διανοεῖται τις τίς ἦτο ὁ σκοπὸς τῶν ἔργων τούτων, ἅτινα ἀπήτησαν ἐργασίαν ὀλοκλήρου λαοῦ.

Ὁ ἐκ γρανίτου ἐκεῖνος λίθος, ἄμορφον τεμάχιον βράχου ἀπιστεύτου βάρους, εὐρισκατο ἐκεῖ πρὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων.

Οὐδ' ἡ λύσσα τῶν θελλῶν, οὐδ' οἱ κεραυνοὶ καὶ οἱ μανιῶδες τοῦ Ὠκεανοῦ ἀνεμοὶ, οὐδ' ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ἠδυνήθησαν νὰ καταρρίψωσιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βάρθρου του.

Εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον καλοῦσι τὸν λίθον αὐτὸν Μαγευμένην Πέτραν.

Εἰς τὸ μέρος, εἰς ὃ εὐρίσκεται, τὸ ἐπίπεδον ἔδαφος ἀνυψοῦται ἐν εἴδει βουνοῦ, ἐνθα ἀφικνεῖται τις δι' εἰκοσιν ἀτραπῶν περιπεπλεγμένων καὶ ἀποτελούντων δαίδαλον γνωστὸν μόνον εἰς τὰς δορκάδας καὶ τὰς ἀλώπεκας τοῦ τόπου.

Οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν Καικιλίαν ἵπποταὶ εἶδε νὰ ἔχωσι τὸν μῖτον τῆς Ἀριάδνης, ἵνα διευθυνθῶσιν εἰς τὸν λαβύρινθον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ ξένος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.

Καὶ ἂν ἔτι διήρχοντο τὰ ὑγρά καὶ ἐλώδη ἔδαφη, πάλιν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ φθάσωσιν αὐτὴν ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκεῖνη ἀνευ ὁδήγου.

Διὰ τοῦτο, ἅμα εἰσχωρήσασα εἰς τὰς ἀτραποὺς ἐκεῖνας ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἐβράδυνε τὴν πορείαν τοῦ ἵππου τῆς ἀφρίζοντος ἐξ ἰδρώτος.

Εἰς τοὺς πόδας τῆς Μαγευμένης Πέτρας ἀνὴρ ὠπλισμένος διὰ τυφεκίου ἐβάδιζεν ἔμφροντις παρατηρῶν τὴν ὄραν εἰς μέγα ἀργυροῦν ὠρολόγιον, ὅπερ ἔφερον ἐν τῷ θυλακίῳ του.

Θὰ ἤρχετο ἐκεῖνη ἀρά γε;

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀπέμασσε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν ἀπὸ τοῦ μετώπου του ρέοντα ἰδρῶτα.

Ἦτο ὁ Κορεντίνος Κερανδάλ.

Τί τὸν ἤθελεν ἡ Καικιλία; Τί θὰ τῷ ἔλεγεν;

Ἐμάντευσε ἀρά γε ὅτι τὴν ἡγάπα δι' ἀγρίου ἔρωτος;

Ὅχι! θὰ ἐδίσταζε νὰ ὀρίσῃ αὐτῷ συνέντευξιν εἰς μέρος τόσον ἐρημον, μακρὰν πάσης κατοικίας καὶ βοηθείας. Δὲν ἦτο δυνατὸν ἄλλως τε νὰ τον ἀγαπᾷ. Ἀδύνατον! Αὐτὴ, ἡ κομψὴ καὶ ἐν πολυτελείᾳ ἀνατραφεῖσα, ν' ἀγαπήσῃ αὐτόν, τὸν πτωχὸν καὶ ρακένδυτον τοῦτο ἦτο ὑπόθεσις ἀπαραδέκτος.

Καὶ ἐν τούτοις θὰ ἤρχετο ἐκεῖ μετὰ μίαν στιγμὴν καὶ θὰ ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν του! Πῶς ἐσκέπτετο ἐμπιστευομένη ἄνθρωπον, ὅστις ἔδει νὰ μισῇ αὐτὴν θανασίμως, διότι αὐτὴ ἦν τὸ μόνον ἐμπόδιον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πλοῦτου.

Ἦτος ὁμως μετανόει καλλιτέρον σκεπτομένη καὶ δὲν ἤρχετο.

Ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ ταύτῃ ἡ καρδία του ἀνεσκίρτησε εἰς τὰ στήθη αὐτοῦ.

Ὅπως διέληθ' ὁ καιρὸν καὶ οἶονεῖ ἀπατήσῃ τὴν ἀνυπομονησίαν του, ἀπεθαύμαζε κατὰ στιγμὰς τὸν πρὸ αὐτοῦ ἐκτυλισσόμενον ἄπειρον ὀρίζοντα ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἔβλεπον καλῶς. Ἡ διάνοιά του ὅλη ἦν τῇ Καικιλίᾳ, ἦν μετ' ὀλίγον θὰ εἶχεν ἐκεῖ, εἰς τὴν διάθεσίν του.

Ἀνήσυχος, μὴ γνωρίζων τί ν' ἀποφασίσῃ, ἐφοβεῖτο αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ ἔρριψε χαμαὶ τὸ ὄπλον του.

Ἐξηπλώθη εἶτα κατὰ γῆς καὶ ἐφῆρ-μοσε τὸ οὖς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του διεστάλησαν. Ἐμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, ἀκρόωμενος τοῦ κρότου πετάλων ἵππου βαίνοντος ἐπὶ τῶν ἀτραπῶν τῆς χέρσου.

Ὅτε ὁ κρότος κατέστη μᾶλλον εὐδιάκριτος ἀνηγέρθη, μετ' ὀλίγον δὲ εἶδε τὴν Καικιλίαν εὐχαρι, ζωηράν, ἐρχομένην πρὸς αὐτόν.

— Καλημέρα, Κορεντίνε, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ. Εἶσαι καλός, διότι ἦλθες. Ἐχω νὰ σοὶ ὀμιλήσω.

Ὁ Κερανδάλ ἔτρεμε ὅλος παρὰ τὸν χαρακτῆρά του. Ὁ ρωμαλέος ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὁ ἔχων βίαια ἐνστικτα, ἠσθάνετο ἑαυτὸν μικρὸν καὶ δειλὸν ἐνώπιον τῆς ἀσθενοῦς ἐκεῖνης νεάνιδος, ἣτις ἐνεπιστεύετο εἰς αὐτόν.

Ἐνστικτικῶς ἀφῆρεσε τὸν πῖλόν του καὶ ἐχαίρεισε τὴν Καικιλίαν.

— Σκεπάσου, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ἡ δέως ἡ νεανίς.

Καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν εἶδε τὴν συγκίνησίν του.

Ὁ Κορεντίνος ἦν ὠχρός, σχεδὸν πελι-

δνός. Τὸ αἷμα ὄλον συνέροεν εἰς τὴν καρδίαν του.

— Ἐκπλήττεσαι, διότι μὲ βλέπεις ἐδῶ, πλησίον σου, δὲν εἶν' ἀληθές; ὑπέλαβεν αὐτή.

— Ἀλήθεια, ἐπιθύρισε ὁ νεανίας.

Καὶ ἀναλαμβάνων τὸ θάρος του προσέθηκε:

— Δὲν φοβεῖσαι λοιπὸν νὰ εὐρεθῆς μόνη εἰς αὐτὴν τὴν ἐρημίαν;

— Νὰ φοβηθῶ; καὶ διατί; δὲν εἶσαι συγγενὴς μου καὶ ταχέως φίλος μου;

Ὁ Κορεντίνος συγκινηθεὶς ἐκ τῆς τρυφερᾶς ἐκφράσεως τῆς νεάνιδος ἀπήντησε διὰ τινῶν συγκεχυμένων λέξεων. Αἰφνιδίᾳ μεταβολῇ ἐτελεῖτο ἐν αὐτῷ.

Καὶ αὐτὴ ἡ μορφή του μετεβλήθη. Ἡ σκληρὰ καὶ βάρβαρος ἐκφρασις ἐξηλείφθη αἰφνης ἀπ' αὐτοῦ. Καθίστατο ὠραῖος, ἀληθῶς ὠραῖος καὶ ὑπερήφανος.

— Σοὶ ὀφείλω μίαν ἐξηγήσιν, Κορεντίνε, ὑπέλαβεν ἡ νεανίς. Θὰ σοὶ τὴν δώσω.

Ἰδοὺ ἐγὼ εἰς ἡλικίαν νὰ σκεφθῶ κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις μου. Ἡ μήτηρ μου ἔχει διὰ σέ καὶ τοὺς ἰδικούς σου αἰσθήματα, ἅτινα δὲν συμμαρίζουμαι. Ἐγὼ εἰς τὸν μέγαν ἐκεῖνον πύργον, τὸν οἰκοδομηθέντα ὑπὸ τῶν Κερανδάλ, ἀπὸ τῶν ὁποίων καταγόμεθα, διήλθον νεότητά θλιβερωτάτην. Ἐλαβα τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῶ ἐν ἀνέσει. Εἶσθε πτωχοί, ἐξάδελφέ μου. Ἡδυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ἡμεθα ὡς σεῖς. Ἡ τυχὴ ἔθηκεν εἰς χεῖράς μας ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς οἰκογενείας. Ὁ Ἰβ, ὁ ἀδελφός σου, ἐργάζεται ὀλονέν. Ἐν τούτοις ἔχομεν τὴν αὐτὴν καταγωγὴν, Κορεντίνε. Θέλω νὰ σὰς ἀνυψώσω. Πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ μὲ βοηθήσετε. Μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ ἡμαὶ ἐνήλικος. Μέχρι τοῦδε ὑπήκουσα, ἀλλ' ἤδη καθίσταμαι ἐλευθέρα. Ἰδοὺ τί ἤθελα νὰ σοὶ εἴπω. Μὲ ἐννοεῖς;

— Ναί. Τί πρέπει νὰ κάμω; ἠρώτησεν ὁ Κορεντίνος.

— Θὰ σκεφθῶμεν μαζύ. Θὰ βλεπώμεθα συχνά, ἂν θέλῃς. Σκέφθητι καὶ σὺ θὰ σκεφθῶ καὶ ἐγώ. Θὰ προξενήσωμεν ἐκπληξιν εἰς τοὺς ἀδελφούς σου, εἰς τὴν Ἀγνήν. Ἄς τὸ κρατήσωμεν μυστικόν! Συμφωνεῖς;

— Θὰ ὑπακούσω.

— Λοιπὸν! Δός μοι τὴν χεῖρά σου, καὶ εἰπέ μοι ὅτι δὲν μνησικακεῖς ἐναντίον μου διὰ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς μητρός μου. Ὅφείλω νὰ τὴν σεβασθῶ, ἀλλ' ἔχε πεποιθῆσιν εἰς ἐμέ.

Ὁ Κορεντίνος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Καικιλίας καὶ ἔφερον αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Εἶσθε ἀγγελος τοῦ Θεοῦ, δεσποινὶς Καικιλία, εἶπεν αὐτῇ. Συγχωρήσατέ με ὅτι σὰς παρεξήγησα!

— Καὶ τί ἐσκέπτεσο δι' ἐμέ; ἠρώτησεν ἡ νεανίς μειδιῶσα.

Ὁ Κορεντίνος ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν. Τὸ καθαρὸν καὶ ὑπερήφανον βλέμμα τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ ἐτίτρωσκεν αὐτὸν εἰς τὴν καρδίαν.

— Θέλετε νὰ μάθετε τί ἐσκέπτομεθα; Πρέπει νὰ μὲ διατάξετε νὰ σὰς τὸ εἴπω.

Ἐσκεπτόμεθα, ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου, ὅτι εἴσθε τόσο ἀλαζών, ὅσον καὶ ὠραία, δεσποινίς, ὥστε νὰ δαμάσετε ἄγιον, ὠραία, ὥστε νὰ διαπράξη τις ἐγκλημα, διὰ νὰ σὰς ἴδῃ μίαν στιγμὴν, ὠραία, ὥστε νὰ λησμονήσῃ τις τὸν κόσμον καὶ νὰ καταφρονήσῃ τὰ πάντα διὰ τὴν ἀγάπην σας. Ἐσκεπτόμεθα ὅτι μὰς ἐθεωρεῖτε ὡς οὐτιδανούς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς ὑποπόδιον τῶν μεγάλων κυρίων, οἱ ὅποιοι σὰς περικυκλοῦσιν, ὅπως ὁ κόμης δ' Ἀμβαρές, ὅπως ὁ ἀξιωματικὸς ἐκείνος, ὅστις ἐτόλμησε νὰ στείλῃ φίλημα εἰς τὴν Ἄγνην, διότι ἐσκέφθη ὅτι μὲ μίαν χωρικὴν τὰ πάντα δύναται τις νὰ τολμήσῃ. Ἄς προσέξῃ! Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἐγὼ θὰ τὸν κατασυντρίψωμεν ὡς σκώληκα. Τὸν μισῶ ἐξ ἐνστίκτου, ὀλιγώτερον τοῦ ἄλλου ἐν τούτοις.

— Διατί μισεῖς ἐκεῖνον; ἠρώτησεν ἡ Καικιλία.

— Δὲν εἰξεύρω ἢ μᾶλλον δὲν θέλω νὰ τὸ σκεφθῶ. Θὰ σὰς δυσαρεστήσω ἴσως, δεσποινίς Καικιλία, καὶ δὲν τὸ ἐπιθυμῶ.

Τὸ πρόσωπόν του ἠρυθρίασεν αἰφνης καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν.

— Ἐσκεπτόμεθα ἀκόμη, προσέθηκεν, ὅτι θὰ εἴσθε ἐχθρὰ δι' ἡμᾶς, ἰδοὺ δὲ ὅτι ἤμεθα ἀδικοὶ πρὸς σὰς, ἀφοῦ μὰς θεωρεῖτε συγγενεῖς τοῦ αὐτοῦ αἵματος. Ἐστὲ λοιπὸν εὐλογημένη, δεσποινίς Καικιλία. Οἱ Κερανδάλ δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην βοηθείας κανενός Γνωρίζουσι νὰ ζῶσι διὰ τοῦ ὀλίγου, ὅπως οἱ στρατιῶται ἐν ἐκστρατείᾳ. Ἐπιθυμοῦσι μόνον νὰ τοῖς τείνωσι τὴν χεῖρα ὡς εἰς φίλους καὶ ἀφωσιωμένους μέχρι τελευταίας πνοῆς των. Μοὶ ἐτείνατε τὴν χεῖρά σας. Θὰ τὸ ἐνθυμηθῶ, τὸ δὲ φίλημα, τὸ ὅποιον ἄφησα ἐπ' αὐτῆς, θὰ μείνῃ εἰς τὰ χεῖλη καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου. Σχεδὸν σὰς ἐμίσουν.

— Καὶ τώρα; ἠρώτησε μειδιῶσα ἡ Καικιλία.

— Σὰς ἀγαπῶ, σὰς λατρεύω.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

* K

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Ἴσως καὶ οἱ δύο, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ λαλῶν, εἶτα προσέθετο γεγονυῖα τῆ φωνῆ: Προσέξατε καλά, Ρογήρε, αἱ νέαι δυναστεῖαι καταστρέφονται εὐκολώτερον ἢ αἱ παλαιαί, διότι ταύτας, ἐν ἐλλείψει ἔτι ἀγάπης, ὑποστηρίζει ἡ ἕξις τῆς ἀδρανείας. Ὅστε δυσκόλως καταβάλλονται. Ἄλλ' αἱ νέαι, εἶτε διότι δὲν λαμβάνουσι

τὸν καιρὸν νὰ ριζοβολήσωσιν, εἶτε διότι οὐδέποτε ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς προσδοκίας τῶν ποθούτων αὐτάς, ἀνατρέπονται εὐκολώτερον... Κάρολος ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας παρασκευάζει ἐκστρατεῖαν κατὰ τοῦ βασιλείου τούτου... Ἄς προσκληθῆ νὰ ἔλθῃ... ἄς ὑποστηριχθῆ, ὅπως ἀλληλοπαγωθῶσι μετὰ τοῦ Μαμφρέδου... Ἄς ἐνεργήσωμεν νὰ τὸν νικήσῃ; ἀφοῦ δὲ τὸν καταβάλῃ, ἄς ἐπιπέσωμεν κατὰ τοῦ κόμητος, ἐξησθενημένου ἐξ αὐτῆς τῆς νίκης του.

— Λοιπὸν; ... εἶπεν ὁ Ρογήρος.

— Λοιπὸν... ἄς ἀποσταλῆ πιστὸς ἀπεσταλμένος εἰς τὸν Κάρολον, νὰ ἀνακοινώσῃ αὐτῷ ὅσα εἶπον ἄχρι τοῦδε... Ἴδου συστατικαὶ ἐπιστολαί, ὑπογεγραμμένα ὑπὸ τῶν μεγαλειτέρων βαρόνων τοῦ βασιλείου... Πιστεύω ὅτι ὁ Κάρολος ἀπῆλθεν ἤδη εἰς Μομφερράτον... Ἄν ὁ ἀπεσταλμένος ἡμῶν σπεύσῃ, δύναται νὰ τὸν συναντήσῃ ἐν Λομβαρδίᾳ. Ἄν δὲ συναντήσῃ ἀπόσπασμά τι Γιβελλίνων, ἰδοὺ ἐπιστολαί διὰ τὸν Βουόζον τῆς Δοάρας, ὅστις θὰ ἀφίσῃ αὐτῷ ἐλευθέραν τὴν δίοδον... Ἡ ἀποστολὴ αὕτη ὅμως εἶναι λίαν ἀκροσφαλής. Ἐκ δὲ τῆς εἰλικρινείας τοῦ ἀπεσταλμένου ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ χιλιάδων πιστῶν ὑπηρετῶν σας.

— Οὐδεὶς βεβαίως θὰ εἶπῃ ὅτι, ἐνῶ ἄλλοι διακινδυνεύουν χάριν ἐμοῦ, ἐγὼ φεύγω τοὺς κόπους... Δότε μοι αὐτάς τὰς ἐπιστολάς, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ τὰς φέρω εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον...

— Εἰς τὸν Κάρολον τῆς Ἀνδεγαυίας; ... σεῖς ὁ ἴδιος... ἀσθενής, ὡς εἴσθε;

— Δὲν πειράζει... Δότε μοι αὐτάς...

Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταύταις γίνεται λόγος περὶ ἐμοῦ;

— Ἐνομιζομεν καλὸν οὐδὲν νὰ εἰπωμεν... θὰ ἦσθε πολυτιμώτατος ὄμηρος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κόμητος.

— Ἐχει καλῶς... Ἄλλὰ σεῖς ποῖος εἴσθε;

— Ἐγὼ;

— Σεῖς; Ἐμπιστοσύνην ἀντὶ ἐμπιστοσύνης.

— Πρίγκηψ, τί ἐνδιαφέρεσθε νὰ μάθετε ποῖος εἶμαι ἐγὼ;

— Ἀκούσατε... Πληθος περιστάσεων μὲ παρασύρει εἰς πράξιν, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἀπηχθάνομην. Ἴσως ἡδυνάμην νὰ ἀντιστῶ... δὲν θέλω νὰ τὸ πράξω... ἐμπιστεύομαι εἰς σὰς... ἐγκαταλείπομαι ὅλως εἰς τὰς χεῖράς σας καὶ τοῦτο, ὅχι διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦσθε προδόται, ἀλλὰ διότι, καὶ ἂν ἡ προδοσία σας μοὶ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον, ἐγὼ ἐπιθυμῶ αὐτόν. Τοῦτο δὲ σὰς λέγω, ὅπως σὰς ἀποδειξῶ ὅτι, ὅπουδῆποτε καὶ ἂν μὲ ὠθήσῃτε, οὐδέποτε θὰ εἰπω τι καθ' ὑμῶν, διότι οὐδὲν κακὸν δύνασθε νὰ μοῦ κάμετε... Σὰς ζητῶ δὲ μίαν μόνην ἐνδειξὴν ἐμπιστοσύνης... καὶ μὲ ἐρωτᾶτε τί μὲ ἐνδιαφέρει νὰ σὰς γνωρίσω; ... οὐδὲν βεβαίως... ἀλλὰ σεῖς διατί κρύπτεσθε;

— Ἄν ἐξηρτᾶτο ἀπ' ἐμοῦ, πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχον ἀποκαλύψῃ πρὸς ὑμᾶς τὸ ὄνομά μου. Ἄλλ' εἴμεθα πολλοὶ συνδεδεμένοι δι'

ὄρκου νὰ μὴ φανερωθῶμεν εἰς ψυχὴν ζῶσαν· βλέπετε δὲ ὅτι, ἀνευ τῆς συναινέσεως τῶν ἄλλων... δὲν δύναμαι... ἡ ἀσφάλειά των...

— Καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀποσφραγίσω τὰς ἐπιστολάς καὶ νὰ τὰς ἀναγνώσω;

— Δὲν θὰ τὸ πράξετε... καὶ ἔπειτα...

— Δὲν θὰ εὔρω τὸ ὄνομά σας... σὰς ἐννοῶ... ἔστω... Διαταξάτε νὰ μὲ ὀδηγήσωσιν ἔξω... ἔχω ἀνάγκην ν' ἀναπνεύσω δροσερὸν ἀέρα.

— Ποῦ θὰ συναντηθῶμεν;

— Εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

— Εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ κόμης τῆς Τσέρρας προσεκάλεσε τὸν στρατιώτην Ροβέρτον, ὅπως φέρῃ τὸν Ρογήρον ἔξω μετὰ τῶν αὐτῶν προφυλάξεων, ἄς μετεχειρίσθῃ ὅπως τὸν εἰσαγάγῃ.

Μόλις δ' ὁ νέος ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ὁ Τσέρρας ἤρπασεν ἐκ τοῦ βραχιόνος τὸν κόμητα τῆς Καζέρτας, ὅστις ἔμενε βεβουθισμένος εἰς ἀλγεῖνας σκέψεις καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Τί σκέπτεσθε, αὐθέντα;

— Σκέπτομαι πόσον θὰ τὸν ἠγάπων, ἂν ἦτο υἱός μου.

— Εἶναι ἀναμφιβόλως εὐγενέστατος νέος. Ἐνθυμίζει τὰς ὠραίας ἡμέρας τῆς νεότητος τοῦ Μαμφρέδου...

— Δυστυχῶς ὁμοιάζει, καὶ παραπολὺ μάλιστα μετὰ τὸν Μαμφρέδην... ἐκράυγασεν ὁ Καζέρτας, καὶ ἐγερθεὶς ὀρμητικῶς ἔριψε μακρὰν τὴν ἔδραν του καὶ ἐξεληθὼν ἐγένετο ἀφαντος.

— Ἄ! εἶπε, μειδιῶν ἀγρίως ἐν τῇ ἀγαλλίασει αὐτοῦ, ὁ κόμης τῆς Τσέρρας... τὸν ἠγγίξα εἰς τὴν πληγὴν...

Καὶ ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἔμεινε παρατηρῶν τὸ μέρος, ὅθεν ἐξῆλθεν ὁ κόμης τῆς Καζέρτας, προσέθετο:

— Ἀνόητε!... δὲν εἶμαι γεννημένος διὰ νὰ ὑποφέρω... ἂν τὰ σχέδιά σου, καίτοι ἀσύνητα, ὠφελοῦν τὰ ἰδικά μου, σὲ βοηθῶ ἄλλως, μίαν ἡμέραν, ζητῶ γονυπετῆς συγῶρησιν καὶ σὲ θέτω ὑπὸ τὴν προστασίαν μιᾶς ἀγχόνης, ἐνῶ ἐγὼ τίθεμαι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ θρόνου.

Καὶ ρίψας κατὰ γῆς τὸ ὕφασμα, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν του, ἐξῆλθεν ἐκ θύρας ἀντιθέτου ἐκείνης, ἐκ τῆς ὁποίας εἶχεν ἐξέλθῃ ὁ Καζέρτας.

Ἐν τούτοις, ὁ Ρογήρος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ροβέρτου, ἐβάδιζεν ἔχων δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐνόμιζεν ὅτι διέτρεχεν ὁδὸν διάφορον τῆς προηγουμένης, καὶ δὲν ἠπατάτο...

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, ὁ Ροβέρτος ἔλυσε τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ὁ νέος μετὰ μεγίστης χαρᾶς εἶδε τὸν ἵππον του δεδεμένον εἰς τινα θύραν κατὰ τὸ ἦμισυ ἠρειπωμένην.

Αὕτη δ' ὑπῆρξεν ἡ μόνη χαρὰ του, κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην νύκτα. Ὅθεν ἔδραμεν εἰς τὸν ἵππον καὶ θωπεύων αὐτὸν ἔλεγεν:

— Ἄλλάχ... Ἄλλάχ... δὲν ἐγκατέλιπες λοιπὸν τὸν κύριόν σου;... Ἐτοιμάζομαι νὰ περιπλανηθῶ ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς. Θέλεις νὰ ἦσαι ὁ σύντροφός μου καὶ

ὁ φίλος μου ; ... Ἰδού, εἶμαι δυστυχής.

Τὸ εὐγενές ζῶον ὡσεὶ ἤθελε ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν πρὸς αὐτὸ ἐμπιστοσύνην τοῦ ἱππότου, ἀνεπήδησε καὶ ἀνυψώσαν τὴν κεφαλὴν ἐξεδήλωσε τὴν ἀγάπην του δι' ἄρμονικωτάτου χρεμετισμοῦ.

— Δὲν σέ μέλει δι' αὐτό, Ἀλλάχ ! ... εἶπε τότε ὁ Ρογήρος... καὶ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ θὰ ἦμαι πάντοτε ὁ ἀγαπητός σου κύριος . . . Ὡ ! οἱ ἄνθρωποι . . . οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι τὴν ἰκανότητα νὰ ὑπολογίζωσι ποῦ θὰ ξεσπάσῃ ἡ καταγίγ, διὰ νὰ προφυλαχθῶσι... ποῦ θὰ κλίνη ἡ τύχη, διὰ νὰ τρέξωσιν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο . . . καὶ αὐτὴ ἡ ἰκανότης λέγεται λογικόν !

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου, καὶ χωρὶς νὰ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως ἐπήδησεν ἑλαφρότατα ἐπ' αὐτοῦ.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Ροβέρτον, ὅστις τὸν ἔβλεπεν ἀκίνητος, ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα λέγων :

— Ροβέρτε, φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ ἴδωμεν πλέον ἀλλήλους, ἢ ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Ἰωσαφάτ· ἀλλ' ἂν ποτε συναντηθῶμεν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἐνθυμήθητι, διότι καὶ ἐγὼ θὰ τὸ ἐνθυμηθῶ, ὅτι σοῦ ἔσφιγξα τὴν χεῖρα ὡς φίλου, κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

Ὁ Ροβέρτος ἴστατο τεθλιμμένος.

Ἦγειρε τὴν δεξιάν, ὅπως σφίγξῃ τὴν τοῦ Ρογήρου· ἀλλὰ μόλις ἤσθάνθη τὴν ἐπαφὴν τῆς κατελήφθη ὑπὸ τρόμου.

Ἐκυψεν ἀγωνιωδῶς ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ Ρογήρου καὶ τὴν ἠσπάσθη, ἀφείδεν νὰ πῆσῃ ἐπ' αὐτῆς ἐν δάκρυ.

— Τί εἶναι αὐτό, Ροβέρτε ; Ἐβρεξες τὴν χεῖρά μου.

— Ἄμποτε ὁ Θεός, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ταπεινώσας ἀμέσως αὐτοὺς, ἄμποτε ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ἀγρυπνῇ ἐπὶ τῆς ἀθωότητος, νὰ σὲ συνοδεύσῃ καθ' ὁδόν.

Καὶ ταῦτα λέγων, ἀπεμακρύνετο...

Ἄλλ' ἐνίστε ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν . . . ἴστατο . . . ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του... οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις δακρῶν καὶ αἵματος... ἤσθμαινε...

Βεβαίως κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἀγρία πάλῃ συνήπτετο ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ποῖον τῶν δύο, τὸ ἀγαθὸν ἢ τὸ πονηρὸν πνεῦμα ἐνίκησε, δὲν θὰ εἰπώμεν νῦν.

Τοῦτο μόνον δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ νίκη ἐξεδηλώθη διὰ φοβερᾶς κατάρτας, συνωδευμένης, ὑπὸ χειρονομίας λύσσης... μεθ' ἧς ἐφυγε δρομαίως πρὸς τὸ φρούριον.

Ὁ Ρογήρος, σκεπτόμενος τὰ εἰς αὐτὸν συμβάντα, δὲν προσεῖχεν εἰς τὰ πρό τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἀνχώρησε καὶ αὐτὸς στενάζων καὶ εὐρέθη εἰς τὴν ἀνοικτὴν πεδιάδα, διότι μετὰ τὴν ὑπὸ Κορράδου τοῦ Σοηβοῦ γενομένην πολιορκίαν αὐτῆς ἡ Νεάπολις δὲν εἶχε πλέον τείχη. Ἀφείδεν δὲ τὰ ἡνία ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβυθίσθη εἰς ἀλγεινὰς σκέψεις, χωρὶς νὰ προσέχη καὶ ποῦ ἔφερον αὐτὸν ὁ ἵππος, ὅστις ἀφειθείς ἐλεύθερος ἠκολούθει

τὸ ὀρμέφυτον, ὅπερ ἔχουσι τὰ ζῶα ταῦτα νὰ ἐπιστρέφωσιν εἰς τὸν σταυλὸν των.

Καὶ βεβαίως θὰ ἔφερον ἐκεῖ τὸν Ρογήρον, ἂν μὴ κατὰ τύχην, φοβηθεὶς ἕκ τινος λίθου, ὅστις εὐρέθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του, ἀνεπήδα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐξ οὗ συνελθὼν ὁ νέος εἶδε μετ' ἐκπλήξεως καὶ τρόμου ὅτι ἦτο πλησίον εἰς τὸ Καπουζνον.

Τότε ἡ πρώτη αὐτοῦ ἰδέα ὑπῆρξε ν' ἀπομακρυνθῆ ἐκεῖθεν τὸ ταχύτερον... καὶ ὁμως δὲν τὸ ἔπραξεν.

Ἡ σελήνη δὲν εἶχε δύση ἔτι.

Αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τῆς ἐπιπτον νωχελῶς ἐπὶ τῶν ποικιλοχρῶν παραθύρων τοῦ φρουρίου.

Ὁ νέος διέτρεξε ταῦτα ἐν ἀκαρεῖ διὰ τοῦ βλέμματός, ὅπερ ἐπὶ τέλους προσηλώθη ἐφ' ἑνὸς αὐτῶν.

Ἦνωρθώθη ἐπὶ τῶν ἀναβολέων, ἔτεινεν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας καὶ καταβαλὼν ὑπέρτατον ἀγῶνα :

— Ὑγίαινε ! εἶπε καὶ ἐπανέπεσεν . . .

Ἀμέσως δ' ἐπληξε δι' ἀμφοτέρων τῶν πτερνιστήρων τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου του, ὅστις, νοήσας τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ κυρίου του, ἤρχισε νὰ τρέχῃ μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ γείνη ἄφικτος ἐντὸς τοῦ σκότους καὶ τοῦ κοινότοῦ, ὃν ἀνήγειρε . . .

Μετ' οὐ πολὺ, ὁ κρότος τῶν πετάλων του ἠκούετο μόνον μακρόθεν . . .

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς βαθυμῶδὸν ἐξησθένει... ἄχρις οὐ οὐδὲν ἠκούετο πλέον . . . καὶ ἡ πρῶην σιγὴν ἐπεκράτησεν αὐθις.

Τίς θὰ ἀπεφάσιζε νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἰδέας, αἱ ἡ φλογερὰ ἐκείνη ψυχὴ συνεκέντρωνεν εἰς μόνην τὴν λέξιν Ὑγίαινε ;... καὶ τίς, ἂν ἤθελε, δύναται ;

Ὁ Ρογήρος δὲν ἀπηύθυνε τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο αἶσθημα εἰς τὸν ὠρατὸν οὐρανόν, ὅστις ἀπεκάλυπτεν ἐνώπιόν του ἅπαντας τοὺς θησαυροὺς τῆς δημιουργίας.

Ὁ τεθλιμμένος δὲν προσέχει εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὴν γλυκύτητα ἢ τὴν δριμύτητα, διότι αἱ ἐσωτερικαὶ αὐτοῦ βάσανοι εἶναι μεγαλύτεραι ἐκείνων, αἵτινες δύνανται νὰ ἐπέλωσιν αὐτῷ ἐκ τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους ἢ τῆς καταστάσεως τοῦ κλίματος.

Δὲν ἀπηύθυνεν αὐτὸ εἰς τὸν χεῖμαρρον, ὃν ἀπὸ τινος ὑψώματος κύπτων πολλὰκις εἶδε — καταπίπτοντα ἀπὸ βράχου εἰς βράχον καὶ συντριβόμενον εἰς λευκότητα ἀφρόν, — ν' ἀποσυντιθεταὶ εἰς λεπτατάτας ρανίδας — νὰ χάνεται ἐν τῇ μεγάλῃ κοιλάδι — νὰ ἐπαναφαίνεται ὡς ἀργυρὰ ταινία ἐν τῇ πεδιάδι, — καὶ ἐπὶ τέλους νὰ συγχέεται μετὰ τῶν ἀπωτάτων ἀντικειμένων — παριστῶν ἐξαισίον θέαμα, ὅπερ ἔφερον εἰς τὸν νοῦν τοῦ νέου τὰς ὑπερτάτας ἰδέας τοῦ θανάτου, τῆς αἰωνιότητος, τοῦ Θεοῦ.

Δὲν ἀπηύθυνεν αὐτὸ εἰς τὰ πεδία, ἔνθα ἀρχιῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ γενναίου ἱέρους τὸ κάλυμμα ἔβλεπεν αὐτὸν μετ' ἀφάτου ἠδονῆς διαγράφοντα ἐν τῷ ἀέρι εὐρυτάτους κύκλους καὶ ἀναζητοῦντα ἀπλήστως τὴν λείαν.

Δὲν ἀπηύθυνεν αὐτὸ εἰς τὸ δάσος, οὐτινος ὁ πάταγος, ὅτε οἱ ἵπποι, οἱ κύνες

καὶ οἱ ἵππεις κατεδίωκον τὸν μανιώδη ἀγριόχοιρον, ἀντήχει εὐχάριστος εἰς τὰ ὠτά του, ὡς χαιρετισμὸς φίλου.

Δὲν ἀπηύθυνεν αὐτὸ εἰς τὴν πατρίδα, διότι αὐτὸς δὲν εἶχε πλέον πατρίδα.

Δὲν ἀπηύθυνεν αὐτὸ εἰς τὸν γλυκύτατον πατρικὸν οἶκον, διότι αἱ προσφιλεῖς ἀναμνήσεις τούτου εἶναι πάντοτε συνηνωμέναι μετὰ τῶν μειδιαμάτων καὶ τῶν θωπειῶν, αἵτινες ἐπεδαψιλεύοντο ἡμῖν ἐν τῇ κοιτίδι, εἴτε ἐκλείομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς κοιμώμενοι, εἴτε ἠνοίγομεν αὐτοὺς αὐθις ἐξυπνοῦντες.

Τὸ Ὑγίαινε ἐκεῖνο ἀπηυθύνθη εἰς τὴν ὠραίαν τεθλιμμένην, ἣτις ἔδωκεν αὐτῷ τὸ πρῶτον τοῦ ἔρωτος δεῖγμα, θέσασα τὸ σῶμα τῆς μεταξὺ τῆς καρδίας του καὶ τοῦ ἐγχειριδίου.

Ἡ ἄρμονία τῆς τε φωνῆς καὶ τοῦ προσώπου τῆς : τὸ θεῖόν τῆς βλέμμα : ἡ ἀμβροσία τοῦ φιλήματος : ἡ φρικίασις, ἣν ἤσθάνθη κατὰ τὴν μυστηριώδη ἐπαφὴν... πάντα ταῦτα διήλθον τοῦ νοῦς του ὡς φωτεινὰ εἰκόνες.

Ἡ ἐλπίς ἤστραψεν ἐν τῇ καρδίᾳ του... ἀλλ' εἰς τοῦτο συνέτεινεν ἡ φαντασία καὶ οὐχὶ τὸ λογικόν.

Ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπε μακρὰν συνοδίαν ἱπποτῶν, φερόντων ἐορτάσιμον περιβολήν : ὅτι ἤκουεν ἤχον διηνεκῆ σαλπίγγων καὶ κωδῶνων . . .

Παρέστη ἐν τῇ ἐξημμένη φαντασίᾳ του τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἐστεμμένης Παρθένου, οἱ ἱερεῖς καὶ ἡ γαμήλιος τελετή.

Ἡ Ἰόλη ἔφερε τὸν στέφανον τῆς νύμφης, συνώδευε δ' αὐτὴν ὁ Μαμφρέδης . . . Ἐπλησίασαν εἰς τὸν βωμόν . . .

Ἦρξατο ἡ τελετή . . .

Προσῆγγιζεν εἰς τὸ τέλος τῆς . . . Ἐσταυρωμένος, φωτιζόμενος ὑπὸ μυρίων λαμπάδων, ἦτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θυσιαστηρίου . . .

Ὁ Ρογήρος, ἀνυψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἶδε τὸ πρόσωπόν του . . .

Αἰώνιε Θεέ ! τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἦτο πελιδνόν... τὸ στόμα καθημαγμένον . . . οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκτὸς τῶν κογχῶν των . . .

Ἦτο τὸ πρόσωπον τοῦ προδοθέντος πατρός του . . .

Ἡ ἐλπίς ὄχετο ἀπιοῦσα . . . ἐπῆλθεν ἡ ἀπόγνωσις, ἣτις ἔσυρεν αὐτὸν ἐν μέσῳ βαθυτάτου σκότους . . .

Ἐνέτεινε τὸ βλέμμα . . . καὶ εἶδε σῶμα λάμπον δι' ἀσθενοῦς λάμψεως . . . ὅπερ βαθυμῶδὸν ἐπλησίαζε . . .

Ἦσθάνθη χεῖρα ψύσασαν αὐτόν, εἶτα τὸν σίδηρον ἐγχειριδίου... χεῖρ δὲ καὶ σίδηρος ἦσαν ἐπίσης ψυχρά . . .

Ἀκατάσχετος δύναμις ἔσυρεν αὐτόν εἰς τι μέρος.

Ἀνήγειρε τὴν δεξιάν, ὀπλισμένην ἤδη διὰ τοῦ ἐγχειριδίου, καὶ εἶτα ὤθησεν αὐτὴν βιαίως πρὸς τὰ κάτω . . .

Ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς στήθους τοῦ Μαμφρέδου ἀνέβλυζον κρουνοὶ αἵματος . . .

Ἐπὶ τοῦ πτώματος ἐκεῖτο ἐγκαταλειμμένον προσφιλεῖς πλάσμα . . . οὐ ἦ

πλευρά ἦτο επίσης καθημαγμένη καὶ τὸ πρόσωπον ἐφαίνετο ὅτι ἦτο πρόσωπον νεκροῦ μᾶλλον ἢ ὑπνώττοντος . . .

Ὁ Ρογήρος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξη περισσότερο κατὰ τῶν πλάσμάτων τούτων τῆς φαντασίας του, καὶ ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου.

Τότε, ὡσεὶ θέλων νὰ φύγη ἑαυτόν, ἐπτέρνισε δι' ὄλης τῆς δυνάμεως τὸν ἵππον του.

Οὗτος ἔφυγεν ἀκράτητος . . . τὸ σῶμα αὐτοῦ ἦτο κάθυγον· ἀλλὰ θὰ ἀπέθνησκε μᾶλλον ἐκ τοῦ κόπου ἢ νὰ μὴ ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου του . . .

Ρογήρε! Ρογήρε! εἰς τί σὲ ὠφελεῖ ἡ φυγή; . . . εἶτε τρέχεις, εἶτε κάθησαι, ἡ ἀπελπισία φωλεύει ἐν τῇ καρδίᾳ σου.

I

Καὶ στὴν καρδιά του μέσα ἡ ἀδικία
"Ἄν ἔχη τὴ φωλιά της . . . ἔχει χρέος
Ἐν τὸν κόσμο πῶς πιστεύει ἴσθ' ἠρησκεία
Νὰ δείχνη τῶν γονέων του ὁ νέος . . .

(GIOVANNI DI GISCALA, τραγωδία).

Ἡ παιδιάς ἦτο μακρά· ἡ νύξ σκοτεινή.

Ὁ ἵππος ἔτρεχεν ἀπὸ ρυτῆρος, διότι, καίπερ ἦτο συνειθισμένος νὰ ἐννοῆ καὶ νὰ ἐκτελεθῆ τὰς σκέψεις τοῦ κυρίου του, οὗτος εἶχε βεθυθισμένους εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ πτωχοῦ ζῶπου τοὺς περνιστήρας του, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῆ.

Τὸ ταλαίπωρον ζῶπον! Διήλθε τὴν πεδιάδα ἐκείνην . . . καὶ ἄλλην . . . καὶ ἄλλην . . . ἐπήδησε φραγὰς καὶ τάφρους . . . διήλθε ποταμούς, βυθιζόμενον ἐν τῷ ὕδατι σχεδὸν ἄχρι τῆς κεφαλῆς.

Τοῦ σώματος αὐτοῦ ἔρρεεν ἄφθονος ἰδρῶς καὶ αἷμα . . . καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἀποκάμη ἔτι . . .

Ὁ μανιώδης ἐκεῖνος δρόμος θὰ ἔφερνεν εἰς βέβαιον ὄλεθρον καὶ ἵππον καὶ ἀναβάτην, ἂν μὴ ἡ τύχη δὲν παρεῖχεν αὐτοῖς ἐγκαίρως ἀνέλπιστον βοήθειαν.

Ἄνθρωπός τις, ἱππεύων μικρὸν καὶ κάτισχον ἱππάριον καὶ διερχόμενος ἐκεῖθεν, ἰδὼν τὴν μανίαν ἐκείνην, ἤρχισε νὰ τρέχη καὶ αὐτὸς ἀπὸ ρυτῆρος ὀπισθεν τοῦ Ρογήρου κραυγάζων :

— Κύριε ἱππότα . . . κύριε ἱππότα . . . διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Σταθῆτε . . . εἰς τὴν ἄκραν τῆς πεδιάδος ταύτης εἶναι ποταμὸς βαθὺς καὶ ὀρηκτικός. Κύριε ἱππότα, σταθῆτε . . . θὰ πνιγῆτε ἀφεικτως.

Ὁ Ρογήρος δὲν ἤκουε τὰς κραυγὰς ἐκεῖνας, ἐξακολουθῶν δὲ νὰ περνίζη τὸν ἵππον του προσήγγιζεν εἰς τὸν θάνατον.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, καίπερ ἵππευεν οἰκτρὸν τὴν θῆαν ἱππάριον, ὅτε μὲν παρορμῶν αὐτὸ διὰ τῆς φωνῆς, ὅτε δὲ ἐξαναγκάζων διὰ τῶν κτυπημάτων, κατάρθωσε, καίπερ μετὰ μεγίστου κόπου, νὰ φθάσῃ τὸν νέον καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ αὐτῷ :

— Κύριε ἱππότα, θέλετε βεβαίως νὰ ἀποθάνετε, καθ' ὅσον βλέπω. Εἰς τὴν ἄκραν τῆς πεδιάδος εἶναι ὁ χεῖμαρρος. . . δὲν ἀκούετε τὸν πάταγον τῶν ὑδάτων;

. . . Μὴ, πρὸς Θεοῦ! θελήσετε νὰ χάσετε τοιουτοτρόπως τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα σας, ἢ αὐτοκτονήσατε τοῦλάχιστον ἐν θέσει, ὅπου νὰ σὰς κηδεύσῃ ἱερεύς. . . Ἀκούετε τί σὰς λέγω, κύριε ἱππότα;

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐκράτησεν ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ τὸν ἵππον τοῦ Ρογήρου.

Οὗτος, μεταβὰς ἀποτόμως ἀπὸ τῆς ταχυτάτης κινήσεως εἰς τὴν ἡρεμίαν, συνῆλθε, παρετήρησε περὶ αὐτόν, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ εἶπε :

— Ποῦ εἶμαι; . . . Ποῖος εἶσαι;

— Εἶμαι πτωχὸς χριστιανός, καὶ περιφέρομαι ἀπὸ θύρας εἰς θύραν ψωμοζιτῶν, δι' ἀγάπην Θεοῦ. Εὐρέθην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σὰς· εἶδον εἰς τὸ ἀμυδρὸν τῶν ἀστέρων φῶς τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διατρέχετε καὶ ἔσπευσα νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι ἐδῶ πλησίον εἶναι ὁ χεῖμαρρος. Μοὶ φαίνεσθε τεταραγμένος, κύριε ἱππότα. Ἄν δὲν ἦσθε ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀρνοῦνται τὸν Χριστὸν διὰ μίαν πεντάραν, — διότι τοιαύτη εἶναι ἡ συνήθεια — καὶ εὐαρεστεῖσθε νὰ κάμετε μικρὸν τι καλὸν ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, ὅπως ἀπολαύσητε μέγα ἐν τῇ μελλούσῃ, ἐγὼ θὰ δεηθῶ εἰς τὸν ἅγιον Φιλίππελλον καὶ εἰς τὸν ἅγιον Ἰανουάριον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς σας καὶ τῆς τῶν νεκρῶν σας.

— Ἀπομακρύνθητι καὶ εὐχαρίστησε τοὺς ἁγίους σου, διότι δὲν σοῦ ἀφαιρῶ τὴν ζωὴν, ὅπως σὲ ἀνταμείψω διὰ τὴν ἐκδουλεύσειν, τὴν ὁποίαν νομίζεις ὅτι μοὶ προσέφερες, σώσας τὴν ἰδικήν μου.

— Κύριε ἱππότα, μὴ με ἀποδιώκετε τόσο ἐπονειδίστως. Ἄν ἡ θρησκεία σὰς διδάσκῃ ν' ἀγαπᾶτε τὸν ἐχθρόν σας, πῶς δύνασθε νὰ μισήτε ἐκεῖνον ὁ ὅποιος σὰς ἐβοήθησε.

— Καὶ ἐζήτησα ἐγὼ τὴν βοήθειάν σου; Ἄν δὲ με ἄρισες ν' ἀποθάνω, σημεῖον ὅτι σὲ ἐσύμφερε μᾶλλον νὰ ζήσω. Καὶ ἂν ὁ ἐγκέφαλός σου δὲν ἔκαμε τὴν σκέψιν ταύτην, ἔκαμεν αὐτὴν ἀναμφιβόλως ἡ καρδιά σου. Εἶναι σκότος ἀκόμη καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἴδω τὴν μορφήν σου· ἀλλὰ βεβαίως θὰ ἦσαι κακοῦργος . . . δὲν εἶσαι ἄνθρωπος;

— Μὴ προσθέτετε εἰς τὴν δυστυχίαν μου τὸ βῆρος τῆς περιφρονησεῶς σας . . . ὦ! δὲν ἦσαν τοιοῦτοι οἱ ἱππόταί τῶν παρελθόντων χρόνων!

— Ἄνθρωπε! . . . δὲν σὲ περιφρονῶ, διότι σὲ βλέπω ἐν ἀθλιότητι· ἀλλὰ διότι ἀνήκεις εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἀνθρώπων. Μάθε δὲ ὅτι ἡ πρὸς τούτους περιφρόνησί μου ἄρχεται ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου.

— Ἀλλὰ δὲν ἐλάθαστε παρ' ἀνθρώπων τὴν ζωὴν;

— Τὴν ζωὴν! . . . Καὶ μὴ ἦναι δῶρον ἡ ζωὴ; . . . ἔστω! . . . ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὴν ἐζήτησα, καὶ δὲν ὀφείλω εὐγνωμοσύνην δι' αὐτήν. Ζωή, ἡ ὁποία μέλλει νὰ καταλήξῃ εἰς τὸν θάνατον, νὰ βασανίζεται ὑπὸ τῶν σωματικῶν νόσων καὶ τῶν πνευματικῶν θλίψεων . . . ζωὴ ὑποκειμένη πάντοτε εἰς τὰς ἀνάγκας, ἀπειλουμένη πάντοτε ὑπὸ τῶν στοιχείων . . . εἶναι δῶρον ἢ τοιαύτη ζωὴ;

— Ἄλλ' ἡ στοργὴ τῆς μητρός . . . ἡ ἀγάπη τῶν συγγενῶν; . . .

— Οὐδένα γνωρίζω . . . καὶ πρὸς οὐδένα ὀφείλω τι . . . Δύναμαι νὰ μισῶ ἄνευ ἐλέγχου συνειδήσεως . . . καὶ ζῶ μισῶν . . . Πήγαινε λοιπὸν εἰς τὸν διάβολον, καὶ ἄμποτε νὰ εὕρῃς θάνατον χιλιᾶκις χειρότερον ἐκείνου, ἀπὸ τὸν ὅποιον μὲ ἔσωσες.

— ὦ! κύριε ἱππότα, μὴν ὀμιλήτε τοιουτοτρόπως, σὰς ἐξορκίζω ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου τάφου. Ἄν δὲν θέλετε νὰ μοῦ δώσετε οὔτε ἓναν παρὰν δι' ἐλεημοσύνην, ἀφισατέ με τοῦλάχιστον εἰς τὴν συνοδίαν σας, ἕως οὐ νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον, ὁ ὁποῖος ἕνεκα τῶν μεταξὺ τοῦ Πάπα καὶ τοῦ βασιλέως Μαμφρέδου πολέμων εἶναι ὅλως γεμάτος ἀπὸ ληστὰς καὶ κακοποιούς. Μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε τὴν χάριν ταύτην, ἔτσι νὰ σὰς προσμεριδίσῃ πάντοτε ἡ δέσποινα τῆς καρδίας σας.

— Δὲν θέλω συνοδίαν. Ἄν ἦσαι ἀδύνατος, διατί ἐκτίθεσαι εἰς κινδύνους; Ἡ ζωὴ πρέπει νὰ τρέφεται διὰ τῆς λύπης. . . διατί δὲν θέλεις νὰ λάβῃς καὶ σὺ τὸ μερίδιόν σου; ἢ διατί ἀξιότις ἄλλος νὰ συμμετάσχη αὐτῆς; Ἐγὼ φροντίζω περὶ ἐμοῦ. Καὶ ἂν ἡ σωτηρία σου ἐξαρτᾶται ἀπὸ μίαν καὶ μόνην κίνησιν τῆς χειρός μου, ἀπὸ ἓν καὶ μόνον νεῦμα τῶν ὀμμάτων μου, μὴ τὸ ἐλπίσης. Αἱ βάσανοί σου θὰ ἦναι ἡ χαρὰ μου, διότι θὰ με πείθωσιν ὅτι δὲν εἶμαι μόνος ἐγὼ κατηραμένος. Δὲν εἰξεύρεις ὅτι τὰ δάκρυα τῆς ἀπελπισίας εἶναι δρόσος παρηγορίας διὰ τὰς ἀπηλπισμένας ψυχὰς; Λοιπὸν, ἀπομακρύνθητι. Ἄν ἐπιμένῃς νὰ με συνοδεύσης, τὸ ἐγχειρίδιόν μου θὰ με ἀπαλλάξῃ τῆς συνοδίας σου. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι συνοδία ἀρμόζουσα εἰς τὸν ἄνθρωπον. . . προτιμητέος ὁ ὄφις τῆς ἐρήμου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐπτέρνισε τὸν ἵππον του καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἀφίχθεις δὲ εἰς τὸν ποταμὸν καὶ μὴ εὐρῶν λέμβον, ὅπως διέλθῃ αὐτόν, ἐβάδισε παρὰ τὴν ὄχθην ἀκολουθῶν τὸ ρεῦμα, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ εὕρισκε μέρος διαβατόν.

Ἦλθεν ἡ ἡώς.

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ἐν ἀπάσῃ τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ, διαχέων θερμότητα καὶ φῶς πανταχοῦ.

Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἐφαίνοντο ἀγαλλόμενα, διότι ἐπανέβλεπον τὸν ἥλιον, καὶ οὗτος ἠγάλλετο, διότι ἐπανέβλεπε τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ.

Ταῦτα ὑπέτρεμον, συνταρασσόμενα ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς αὔρας.

Ἐκεῖνος ἐπέχεεν ἐπ' αὐτῶν τὰς ἀκτίνάς του, ἐξ οὗ ἐγεννᾶτο ἀπαστραπτουσά τις λάμψις, συχνή, διηνεκῆς, ταχεῖα, ἣν τὰ ὄμματα δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποφέρωσι, καὶ ἦς ὁμοῦς ἡ θῆα ἔθελγεν, ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν χαρὰν δύο φίλων, ἐναγκαλιζομένων ἀλλήλους μετὰ πολλῶν ἐτῶν κινδύνους καὶ ἀπουσίας.

Ἡ παιδιάς παρίστα ἀρμονίαν ποικίλων χρωμάτων, ἄσμάτων καὶ εὐωδιῶν. . . τὴν παιδρότητα τῆς φύσεως.

Ἄν ὑπάρχη στιγμή τις ἐν τῇ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ἡ γῆ δεικνύται ἡμῖν ὡς ἦτο κατὰ τοὺς πρώτους τῆς δημιουργίας χρόνους, πρὶν ἢ οἱ γονεῖς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀμαρτήσωσι . . . ἡ στιγμή αὕτη εἶναι βεβαίως ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἐπαναφωτίζει τὴν γῆν.

Ὁ Θεός, ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, ἔδωκε τὴν στιγμήν ταύτην ὡς ἀμοιβὴν εἰς τὸν καρτεροῦντα, ὅστις ἐγείρεται τὴν πρωΐαν ὅπως ἐργασθῆ, συμφώνως πρὸς τὴν βαρύνουσαν ἐπὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀδὰμ καταδίκην . . . ἢ μᾶλλον ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὴν κατάστασίν του, διότι ὁ ἐργάτης εἶναι πτωχός . . . ἐνθ' ὃ πλούσιος, ἀγρυπνῶν ἄχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, βλέπει μόνον αὐτὸν ὅταν ἀρχίζῃ νὰ βαδίζῃ πρὸς τὴν δύσιν του.

Ἦλθεν ἡ μεσημβρία . . . ἡ ὥραία καὶ γαλήνιος μεσημβρία τοῦ ἔαρος . . .

Τί παρ' ἡμῖν ἰσχυροῦμαι πρὸς τὸ γλαυκὸν τῶν οὐρανῶν χρῶμα;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς καλλονῆς — εἶπεν εἰς τῶν εὐγενεστέρων ποιητῶν! — δεικνύουσι τὴν εἰς οὐρανοὺς ἄρουσαν, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ ὁμοιάζωσι πρὸς αὐτούς . . .

Τὸ μεγαλεῖον τῶν οὐρανῶν εἶναι μοναδικόν, ὡς εἶναι μοναδικὴ ἡ παντοδυναμία τοῦ Δημιουργοῦ των.

Ὁ ἀστὴρ τῆς ζωῆς, πλήρης νεότητος, χαίρει φωτιζῶν τὸν θεῖον ἐκεῖνον θόλον . . . ὅστις παρέχει ἀπέραντον πεδῖον εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ἀκτίνων του, — ἀμφοτέροι ὠραῖοι, ἀρέσκονται νὰ συμμετέχωσιν ὁ εἰς τῆς τοῦ ἄλλου καλλονῆς.

Ὡ τέκνον τῆς γῆς! κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην τῆς παρηγορίας, μὴ ταπεινώσης τὰ βλέμματα πρὸς τὴν συντηροῦσάν σε μητέρα . . .

Οἱ ἄνθρωποι ἀπεγύμνωσαν τοὺς ἀγροὺς ἀπὸ τῶν καρπῶν τοῦ ἰδρώτος, ὅπως διατηρήσωσι ζωὴν μαρτυρίου καὶ ἀθλιότητος! . . .

Μὴ στρέψῃς τὸ βλέμμα πρὸς τὴν συντηροῦσάν σε μητέρα, ἄλλως ἡ γοητεία ἀπόλυται!

Ἀτένιζε πάντοτε πρὸς τὸ στερέωμα.

Ὁ Δημιουργὸς σὲ ἔπλασε καταλλήλως πρὸς τοῦτο.

Χαῖρε! Χαῖρε, ὦ ἥλιε! . . . ὅστις ἐξεγείρεις καὶ καθορίζεις τὴν ζωὴν . . .

Χαῖρε, ὦ πηγὴ τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ θανάτου! . . .

Δι' αὐτῶν τούτων τῶν ἀκτίνων σου εἶδες τὸν τόπον τῆς γεννήσεως καὶ τὸν τόπον τῶν πρώτων ἡμῶν πατέρων . . . θὰ ἴδῃς δὲ καὶ τοὺς τῶν τελευταίων ἡμῶν ἀπογόνων.

Τὰ ἔθνη ἐξηφανίσθησαν ἐνώπιόν σου, ὡς τὰ ὕδατα τοῦ χειμάρρου, ὡς ἡ ἄμμος τῆς ἐρήμου.

Οἱ ἄνθρωποι σὲ κατηράσθησαν, καὶ ὁμως σὺ δὲν ἔπαυσες χέων τὰς εὐλογίας

1. Εὐγενεϊά μου δέσποινα, τὰ μάτια
Καθὼς κινᾷς, μιὰ λάμψι γλυκερὰ βλέπω
Τὸν δρόμο νὰ μοῦ δείχνῃ, ὅπου φέρνει
Στὸν οὐρανόν . . .

τοῦ φωτός σου ἐπ' αὐτῶν. Σοὶ προσέφερον θυμιάματα καὶ δεήσεις, ὡς πρὸς Θεόν, καὶ σὺ δὲν ἠδύνησες τὰς φλόγας σου.

Πάντοτε μέγας, πάντοτε ἀναλλοίωτος ἐν τῇ ἀγαθότητί σου.

Πολλάκις νεφύδιον, τέκνον γητῶν ἀτμῶν, ἐκάλυψε τοὺς προωρισμένους διὰ σὲ καὶ μόνον θόλους . . . καὶ σὺ περιέβαλες αὐτὸ διὰ τῆς λευκότητος, ὥστε ἐφάνη τὸ τῆς ἀθρότητος μέτωπον . . . Ἀλλὰ τὸ νεφύδιον κατέστη μέλαν, ὡς ὁ ἀχάριστος, καὶ ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν ἀκτίνων σου . . . ἡ αἰθρία ἐξηφανίσθη, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς . . . ἡ θύελλα ἐξεμάνη, ἀλλ' ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας. Ὁ κεραυνὸς ἐξερρήγνυται ὑπὸ σέ, καὶ τὸ αἰώνιον φῶς σου πάντοτε ὠραῖον, ἐγάλασεν ἐπὶ τῇ στιγμιαίᾳ ἐκείνῃ ζωῇ τοῦ σκότους.

Ἄλλὰ θὰ ἦναι αἰώνια αἱ ἀκτίνες σου;
Πόθεν ἔλαβες τὰς φλόγας;
Πῶς διατηρεῖς αὐτάς;
Θὰ ἐπιζήσης τοῦ τελευταίου τῶν ζώντων;

Ἐπάρχεις ἀπὸ σεαυτοῦ, ἡ δύναμις τις σὲ ἐξαναγκάζει ὅπως ὑπάρχῃς; . . .

Ὅχι . . .
Ἄς λατρεύωμεν . . .
Φέρεις ἡμῖν φῶς καὶ θερμότητα.

Ἐπῆλθε τὸ λυκόφως, ὅπερ, ἂν καὶ ἔχον περισσότερα ἢ τὸ λυκαυγὲς χρώματα, εἶναι ὅμως πενθιμώτατον.

Χρυσὴ ἀκτὶς φλογίζει τὸν ὀρίζοντα, ὅπου ὁ οὐρανὸς φαίνεται ὅτι κλίνων ἐνοῦται μετὰ τοῦ ὠκεανοῦ.

Ἄλλ' ἡ ἀκτὶς ἐκείνη εἶναι ἀκτὶς πράγματι παρελθόντος καὶ φέρει τὸν τύπον τῆς παρακμῆς.

Ὁμοιάζει πρὸς τὴν φήμην ἰσχυροῦ, ὅστις, καίπερ ἐκλιπὼν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπεταμίευσεν τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ δι' αὐτῆς ἀνανεοῦται, ὡς δύνανται κάλλιον ἐν τῷ μέλλοντι.

Ὁ μεταξὺ τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκότους οὗτος ἀγὼν εἶναι μέγας, ὅσον ὁ μεταξὺ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

Συγγέεται πρὸς πᾶν ὅ,τι ἔχομεν προσφιλές ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν.

Τότε ὁ ἐργάτης καταλείπει τὴν ἐργασίαν καὶ ὁ φιλόσοφος τὰς μελέτας του, ὅπως ἀρίστη ἐλεύθερον τὸ πνεῦμά του εἰς τοὺς μελαγχολικοὺς ρεμβασμούς.

Αὕτη εἶναι ἡ στιγμή, καθ' ἣν δοκιμάζονται αἱ εὐαίσθητοι καρδίαι.

Ἄν τις κατ' αὐτὴν συνήντα τὸν ἐχθρόν του καὶ ἐζήτησεν παρ' αὐτοῦ συγγνώμην, οὗτος — καίπερ τὴν νύκτα ἠδύνατο νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς ἐκδικήσεως καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ ἀγρίως ταύτην — δὲν θὰ ἠδύνατο τότε νὰ τὴν ἀρνήθῃ.

Δυστυχῆς ὁ βλέπων θνήσκουσαν τὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται οἶκτον! . . . ἀλλὰ χιλιάκις δυστυχέστερος ὁ βλέπων αὐτὴν γεννωμένην, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται χαράν!

Σύμπασα ἡ θαυμασία αὕτη ἀλληλουχία τῆς φύσεως συνετελέσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ρογήρου, ὅστις, καίπερ μὴ προσέβλεπε εἰς αὐτήν, ἠσθάνθη τὴν ἐπιρροὴν τῆς.

Αἱ σκέψεις του τὴν πρωΐαν ἦσαν θριώδεις· τὸ ἐσπέρας μελαγχολικαί.

Ὁ ἔπος αὐτοῦ ἀπό τινος ἤδη προῦχῶρει μετὰ μεγίστης δυσκολίας εἰς τὰ ἐνδότερα δάσους τινός.

Ὁ νέος παρετήρησε περὶ αὐτὸν μὴ θέλεν δῆ κατοικίαν χριστιανοῦ· ἀλλὰ ματαίως.

Οὐδὲν ἄλλο ἔβλεπεν ἢ πυκνοὺς κλάδους.

Ἐτεῖνε τὸ οὖς· πανταχοῦ σιγή . . . πλὴν τοῦ μυστηριώδους ψιθύρου τῶν δένδρων, σειομένων ὑπὸ ἐλαφρᾶς ἀνέμου πνοῆς.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Εἰς τὸ προσέχεις:

ΑΣΧΗΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Διήγημα

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Τέλος]

Η'

Τέλος, πρωΐαν τινά, δύο ἑβδομάδας μετὰ τὸν γάμον τοῦ Ἰωάννου, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα Δενεραντάλ ἐγκατέλιπον τοὺς Παρισίους. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ Ζήλια ἦτο νεκρὰ διὰ τὸν κόσμον. Κατὰ τὸ διάστημα δεκαεξαετίας ἡ Ἑλένη Σερβὲν, τὸ μόνον πρόσωπον, μεθ' οὗ διετήρησε σχέσεις, ἔλαβε παρ' αὐτῆς ἐπιστολάς τινάς, ὧν ἰδοὺ ἀποσπάσματα τινά:

«Ἀπρίλιος 18...

«Πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν ἤμην ὠραία, ἤμην εὐφυής, ἀπέκτησα τὸν ἔρωτα ἀνδρὸς μεγάλου τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα· τὸν ἠγάπων, ἤμην ἐλευθέρα . . . Μετεχειρίσθη τὴν ἐλευθερίαν μου, ὅπως καταπατήσω τὴν καρδίαν μου, τὴν ὑπερφημίαν μου, ὅπως τείνω τὰς χεῖρας εἰς τὰς ταπεινώσεις καὶ βαρυτέρας ἀλύσεις, διότι εἶδον ἐπὶ τῶν ἀλύσεων τούτων λάμποντα πολυτίμους λίθους καὶ ἐν οἰκόσημον. Ποθήσασα τὴν δουλείαν, οὐδόλως ἐγνώρισα νὰ ἐφαρμώσω τὴν ἀρετὴν τοῦ δούλου: τὴν πίστιν. Ἠπάτησα τὸν κύριόν μου. Πάσχω δικαίως· ὑπῆρξα πολὺ ἔνοχος, ἀλλ' ἅπανα ἡ εὐθύνη τοῦ σφάλματός μου πρέπει νὰ πέσῃ ἐπ' ἐμοῦ; Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου μου, ἂν πάντες οἱ θαμῶνες τῶν αἰθουσῶν, ὧν ἡ γνώμη εἶνε νόμος μας, ἐμάνθανον ὅτι ἀπέκρουον τὸν Λουδοβίκον Μονθάλ, ὅπως συζευχθῶ τὸν κόμητα Δενεραντάλ, πολλὰί φωναὶ θὰ ἠκούοντο ἐπιδοκιμαστικαί, οὐδεμία δὲ ἴσως στιγματίζουσα με.»

* *

«18...

«Πρὸ μικροῦ διήλθον ἐν τῷ δωματίῳ μου κατάψυχρον Ὀκτωβριανὴν ἡμέραν.

Παρήλθε τὸ θέρος, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἔτι χειμῶν, οὐχ ἤττον τὸ πῦρ σβέννυται ἐν τῇ ἐστία καὶ λεπτὴ βροχὴ μ' ἐμποδίζει ν' ἀνοιξῶ τὰ παράθυρα. Οἱ ὀφθαλμοί μου πλανῶνται ἐπὶ πενιχρὰς καὶ μονοτόνου ἀπόψεως. Οὐδὲν δὲν εἰς τοὺς ἀγρούς, οὐδὲν πτηνὸν εἰς τὸν αἰθέρα, οὐδεμίαν κραυγὴν, οὐδεὶς θόρυβος. Λοιπὸν! ἡ φύσις αὕτη ἢ σκυθρωπή, ἢ ζοφερά, ἢ ἀλγεινὴ, ἢ ἀλαλος, εἶνε ὀλιγώτερον τρομερὰ τῆς ζωῆς μου.

«Εἶθε οὐδέποτε νὰ γνωρίσῃς πόσον αἰ ὦρα εἶνε μακρὰ καὶ δυσφόρητοι εἰς τὸν μὴ ἔχοντα πλέον οὔτε διακαεὶς φίλτρον εἰς τὴν καρδίαν, οὔτε ρεμβασμούς, οὔτε παραμυθητικὰς ἀναμνήσεις, οὐδ' ἐλπίδας. Μετὰ λύπης ποθῶ ἤδη τὰς ὀδύνας μου. Ἐζῶν ἔτι κατὰ τὰ δύο πρῶτα διαρρυσαντα ἐνταῦθα ἔτη μου. Ἡ λύπη μου ἐδάειζε μελαγχολικὴν ποίησιν εἰς τὰ περιστοιχοῦντά με κοινὰ τοπεῖα. Τὰ ὀμιλοῦντα περὶ ἔρωτος βιβλία, ἔκαιον τὰς χεῖράς μου, σκέψεις ἐπαναστατικαί, ὄνειρα ἀνεξαρτησίας ἐθέρμαινον τὸ αἷμά μου, δάκρυα ψυχικῆς ὀδύνης καὶ θυμοῦ ἐκυλίσοντο ἐπὶ τῶν παρειῶν μου. Ἡδὴ πᾶς παλμὸς ἔπαυσε, πᾶσα ἡχώ τοῦ παρελθόντος ἐσίγησε, πᾶσα νεανικὴ εὐωδία ἐξητμήσθη. Οὐδαμῶς πλέον ἀγωνίζομαι κατὰ τῆς πληξέως· ἀκωλύτως ἀφίεμαι εἰς ἡλιθίαν νάρκην.

«Πρὸς τί καλὸν νὰ παλαίσω; Εἰς τὸν κόμητα δὲν ἀνήκει πᾶσα ἐνέργεια, πᾶν δικαίωμα; Ἐπὶ πολὺ ἤλπισα ἀορίστως ὅτι θὰ ἐδαρύνετο τὴν μοναστικὴν ταύτην ζωὴν... Οὐχί! Οὐδέποτε ἐράνη τόσον εὐτυχῆς. Καλλιεργεῖ τοὺς ἀγρούς καὶ δραστηρίως ἀσχολεῖται περὶ ὧν τῶν συμφορώντων τοῦ διαμερισματος· τέλος, φαίνεται ὅτι καθ' ἑκάστην λαμβάνει νέαν εὐχαρίστησιν καταπιέζων με ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀνεξιλεάστου ἐπιεικειᾶς του. Εἰς τὰς ἀτελευτήτους κατ' ἰδίαν συνομιλίας μας οὐδέποτε μομφὴ ἐξέρχεται τοῦ στόματός του, ἀλλ' οὐδ' ἀπαξ μοι ἀποτείνει τὸν λόγον, οὐδ' ἀπαξ προσηλοῖ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου, χωρὶς ὁ τόνος του ἢ τὸ βλέμμα του σαφῶς νὰ ἐκφράζῃ: «Μὴ λησμόνει ὅτι εἶσαι ἔνοχος σύζυγος καὶ οὐδὲν πλέον.» Διατί δὲν με ἐφόνευε καθ' ἣν ἡμέραν ἐγνωρίσε τὸ σφάλμα μου;»

* *

* * *
Ἰούλιος 18...

«Πάλιν ἐκεῖνος!.. πάλιν ἐκεῖνη!.. Ἡμην σχεδὸν ὑποτεταγμένη, σχεδὸν ἤρεμος, χθὲς δὲ ἀπεκκοιμήθην ἀταράχως. Ἀλλὰ τὴν νύκτα ταύτην ἀπώλεσα τὸν ὕπνον μου. Ὁ πρωῖνός ἀνεμος δὲν δροσίξει τὸ πρόσωπόν μου, οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου μου με πνίγουσιν, ἢ ἐρημία με φονεύει.

«Ἡ ἔπαυσις ἡμῶν κεῖται, ὡς γνωρίζεις, ὀλίγας λεύγας μόνον μακρὰν τοῦ Μονδεμαρσάν. Ὁ κ. Δεραμπέρ, ἠτοιμάσθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν χάριν ὑποθέσεών του καὶ συνήνεσα νὰ τὸν συνοδεύσω. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἡ κυρία τοῦ ξενοδοχείου, ἐν ᾧ κατελύσαμεν, ἐζήτησε παρὰ τοῦ κόμητος τὴν ἀδειαν

νὰ παρακαθῆσθαι εἰς τὴν τράπεζαν ἡμῶν καὶ κύριός τις ἐκ Παρισίων, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἶχε φθάσει μετὰ τῆς συζύγου του διὰ ταχυδρομικῆς ἀμαξίας. Ὁ κόμης δὲν ἔκαμε καμμίαν ἀντίρρησην ὡς πρὸς τοῦτο. Εἰσερχομένη εἰς τὸ ἐστιατόριον εὐρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ καὶ τῆς κ. Δεραμπέρ, τῆς συζύγου του... Διατί δὲν μοι ἀνέφερες τὸν γάμον των;...

«Ἦτο ἔτι ὠραιότερα, μὲ τὴν ὁδοιπορικὴν τῆς ἐνδυμασίαν ἢ εἰς τὸν θόλον τοῦ Προαστείου Ἀγίου Ἰακώβου. Τὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν μισῶ, ὡς νὰ μοι ἔκλεψε τὴν εὐτυχίαν μου. Ἐγὼ ἀναμφιβόλως πολὺ μετεβλήθην, διότι κατὰ πρῶτον δὲν με ἀνεγνωρίσαν.

«Ὁ κ. Δεραμπέρ, ἀμέσως ἐννοήσας ὅτι εἶχε συνδαιτυμόνα ἕνα τῶν περιφανεστέρων συγγραφέων τῆς ἐποχῆς μας, προσέλαβεν ἐρασίμην φαιδρότητα. Ἡ συνδιαλέξις ἐνεψυχώθη. Ἐγένετο λόγος περὶ ταξιδίων, περὶ τέχνης, περὶ πολιτικῆς. Ὅποιαν ποικιλίαν ἰδεῶν ἀπέκτησεν ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ σύζυγός του! Ὅποια εὐφράδεια λέξεων! Ὅποια ζωὴ εἰς τὰ βλέμματά των! Φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος τοῖς ἀνήκει καὶ ὀλόκληρος προωρίσθη διὰ τὴν εὐτυχίαν των. Ἡννόησα, ἀκούουσα αὐτούς, πόσον βαθὺν ἠνοιξα τὸν τάφον μου.

«Φοβερόν ὅ, τι ἐδοκίμασα κατὰ τὸ γεῦμα τοῦτο. Μετὰ τὸ πέρας αὐτοῦ ἔσπευσα νὰ ἀναβῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐν ᾧ ἤκουσα, μετὰ τινὰς στιγμὰς, ν' ἀνοιχθῇ θύρα παράπλευρος τῆς ἰδικῆς μου καὶ νὰ εἰσέλθωσι δύο πρόσωπα εἰς τὸ παρκακείμενον δωμάτιον ὀμιλοῦντα. Ἀνεγνώρισα τὴν φωνὴν τῆς κ. Δεραμπέρ. Ὡμίλει δι' ἐμέ.

«— Ἡ δυστυχῆς! ἔλεγε, τί ζωὴ!

«— Ἦτο ἀξία τῆς τύχης τῆς, ἀπήντησεν ὁ Λουδοβίκος.

«— Πόσον σκληροὶ εἴσθε πρὸς ἡμᾶς! ἐπανελάβην ἡ σύζυγός του ἐλησμόνησες λοιπὸν ὅτι καὶ ἐγὼ ἔγεινα ἀξία τῆς μομφῆς τοῦ κόσμου. Δὲν σὲ ἠγάπησα τέσσαρα ἔτη, χωρὶς νὰ μοι ἐπιτρέπεται νὰ φέρω τὸ ὄνομά σου καὶ νὰ ὁμολογήσω τὴν εὐτυχίαν μου;

«— Μαρία, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν, μὴ παραβάλλης ποτὲ τὸν ἑαυτὸν σου μετὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴν. Ὅταν σοὶ εἶπον τὰς λύπας τῆς νεότητός μου, ἔκλαυσες καὶ κατηράσθης τὸν αἴτιον τῶν δεινῶν μου. Λοιπὸν! ἡ κόμησσα Δεραμπέρ, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε εἶδες τόσον ἀκτινοβολοῦσαν καὶ ὠραίαν καὶ τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου εὖρες τεταπεινωμένην καὶ μεμαραμμένην, ὀνομάζεται Ζήλια...»

«Ἐπηκολούθησε μακρὰ σιγὴ. Ἐκλαίον ἐκ λύπης καὶ αἰσχύνης. Ἐπεθύμουν νὰ φωνάξω στεντορεῶς ὅτι ἤμην ἡ εὐτυχιστάτη τῶν γυναικῶν.

«— Ὅμοια ἦτο ἡ ἐσπέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν διὰ πρῶτην φορὰν συνητηθήμεν, εἶπεν αἰφνης ἡ κ. Δεραμπέρ ἀνοιξάσα τὸ παράθυρον.

«Ὁ Λουδοβίκος ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς

συγκεκριμένης λέξεις τινὰς, τὰς ὁποίας δὲν ἤκουσα. Ἐστηρίχθησαν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἐγὼ δὲ εἶχον ἤδη λησμονηθῆ καὶ ἠσθάνθην ἑαυτὴν, ὅσον οὐδέποτε, ἔρημον. Εἶδοποιηθεῖσα ὅτι ὁ κόμης με ἀνέμενε, κατῆλθον καὶ ἐπέβην μετ' αὐτοῦ ἀμαξίας.

«Ἡμίσειαν λεύγαν μακρὰν τοῦ Μονδεμαρσάν ἡ ταχυδρομικὴ ἀμαξία τοῦ Λουδοβίκου, καταφθάσασα τὴν ἰδικὴν μας πρὸς τὰ Πυρρηναῖα, ἐπροχώρησε πολὺ. Ἡ ἐσπέρα ἦτο θυελλώδης, πελώριον δὲ μαῦρον νέφος ἐκρέματο ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν μας, ἀλλ' εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς ὁδοῦ ὁ ἥλιος ἔδυε καυστικός καὶ λάμπων. Ἐγὼ ἔμενον εἰς τὸ σκότος, ἐκείνοι ἔτρεχον πρὸς τὸ φῶς! Τὸ τυχαῖον αὐτὸ γεγονός δὲν παριστᾷ ζωηρότατα τὴν ζωὴν των καὶ τὴν ἰδικὴν μου;

«Ἐνύκτωσεν ἡ φαντασία μου ἐξήφθη. Ἡ ἰδέα ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν ἔπαυλιν ἐκείνην, τὴν ψυχρὰν ὡς φυλακὴν, με καθίστα τρελλήν.

«— Δὲν ζητῶ πλέον, ἔλεγον καθ' ἑαυτὴν, οὔτε τὰς ἀπολαύσεις τοῦ πλοῦτου—γνωρίζω πολὺ καλὰ τὸ μάταιον τῶν ἀπολαύσεων αὐτῶν—οὔτε τὰς ἡδονὰς τοῦ ἔρωτος—δὲν ἔμαθα οὔτε ν' ἀγαπῶ οὔτε ν' ἀγαπῶμαι—ζητῶ τὴν ἐλευθερίαν...

«Διατρέξαντες τὸ ἦμισυ τῆς ὁδοῦ, ἐσταματήσαμεν εἰς χωρίον τι, διὰ ν' ἀναπαυθῶσιν οἱ ἵπποι. Ἀγρία μανία ἀνεξαρτησίας με κατέλαβεν. Εἶχον κατὰ νοῦν ν' ἀνοιξῶ τὴν θυρίδα, νὰ πηδήσω εἰς τὴν ὁδὸν καὶ νὰ φύγω, ἀδιάφορον ποῦ, ἀλλ' ὁ κόμης, πρὸ πολλοῦ κοιμώμενος, ἀφυπνίσθη ἐκ τοῦ κρότου τοῦ ὄρολογίου τοῦ...»

«— Ἐννέα καὶ ἦμισυ, εἶπεν ἀπόψε δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ παίξωμεν τὸ οὐίστ, διότι οἱ γείτονες δὲν θὰ λάβουν τὴν ὑπομονὴν νὰ μᾶς περιμένουν... Τούλαχιστον ὁ ἀνόητος αὐτός κύρ Γιάννης ἐμάζευσε τὸ χόρτον;» Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς θυρίδος τὴν κεφαλὴν: «Θὰ βρέξῃ χωρὶς ἄλλο», ἐπρόσθεσε.

«Ἐπανεπέσα συντετριμμένη εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμαξίας. Μόναί ἡδοναί, μόναί μεριμναί τοῦ κόσμου, εἰς τὸν ὅποιον ζῶ, εἶνε τὸ οὐίστ—συμμετέχουσι δὲ αὐτοῦ εὐθὴς ἀγρότης καὶ γελοῖα τις ἐπαρχιώτης—καὶ αἱ περὶ διασώσεως ἢ ἀπωλείας τοῦ χόρτου!...

«Οἱ γείτονες δὲν εἶχον ἀναχωρήσει. Ἐπαίξαμεν ζατρίκιον, θὰ παίξωμεν τὸ αὐτὸ παιγνίδιον αὐριον, μεθαύριον, πάντοτε... Ἐννοεῖς, Ἐλένη; πάντοτε!...»

* *

* * *
18...

«Διατί θὰ ἐθλίβεσο γηράσκουσα; Ἐκαστον ἔτος, ἀφοῦ σοὶ παράσχη εὐτυχίαν, θὰ σοὶ ἀφήσῃ ἀναμνήσεις. Εἰς τὰς ἀναμνήσεις συγκεντροῦται ἡ ζωὴ, ἡ ζωὴ ἢ ἀπηλλαγμένη τῶν βασάνων τῆς πραγματικότητος, ἢ πνευματικῆ, ἢ καλλίστη ἴσως. Ὁ συσσωρεύων τοὺς θησαυροὺς αὐτοὺς δύναται φαιδρῶς ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ γῆρας. Ἀλλ' ἐγὼ, καταδικασμένη νὰ βλέπω τὰ πολυτιμότερα, τὰ δροσερότερα ἔτη μου, τὰ τελευταῖα τῆς νεότη-

τητός μου, βαρέως ἐπικείμενα τῆς κεφαλῆς μου, ὅπως ἐπαναπέσωσιν ἐν πρὸς ἐν εἰς τὸ μηδέν, δύναμαι χωρὶς ἀπελπισίαν νὰ ὄνειροπολήσω τὸ μέλλον ;»

*18...

Ὁ κόμης Δενεραντὰ ἀπέθανε πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν. Εἶμαι πλουσία, εἶμαι κυρία τῶν πράξεών μου, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἐξοχήν. Μὴ μὲ ἀποδοκιμάσης, φιλάττη Ἑλένη. Πρὶν λάβω τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐσκέφθην πολὺ, ἠρίθμησα πολλάκις τὰς ρυτίδας τοῦ προσώπου μου, τὰς λευκὰς τρίχας μου. Ἄγω τὸ τεσσαρακοστὸν δευτέρον ἔτος. Ἡ ὑγεία μου κατέρρευσε, ἡ δὲ ψυχὴ μου εἶνε ἔτι μᾶλλον καταβεβλημένη, μᾶλλον συντετριμμένη τοῦ σώματός μου. Κατήντησα πλέον γρατα, μόνον τὸν οἶκτον ἐμπνέουσα. Ἡ κυρία Δεραμπὲρ εἶνε ἔτι ὠραία καὶ λατρευτή. Σὺ, πάντοτε εἶσαι χαρίεσσα καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κόρης σου δοκιμάζεις νέαν καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἀγαλλίασιν. Πολὺ θὰ ἔπασχον πλησίον σας. Ἐδῶ, εἰς τὴν μόνωσίν μου, θὰ καταρωθῶ ἴσως νὰ λησμονήσω ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ ἠδυνάμην νὰ εἶμαι εὐτυχής!»

Σ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΙΣΣΕΠΕΝ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

Ἀφῆσας, τίς σῶδε ποῦ, τὴν συνείδησίν του.
Μαυρίκιος Βουσσώρ.

Τῆ 13 Φεβρουαρίου 1876, τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας, ἡ ἐπιστάτις τῶν οὐατέρ κλόζετ τῆς διόδου Ζουφροά, ἐνῶ ἦνοιγε τὸ κατάστημά της (παρόμοιον πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν ἰδρύματα τοῦ Χόρν) εἶδεν εἰσελθοῦσαν παρ' αὐτῆ γυναῖκα τετυλιγμένην δι' εὐρυτάτου μανδύου.

Ἡ πρωτὴν αὐτῆ ἐπίσκεψιν τὴν ἐξέπληξεν ὀλίγον, καθόσον μάλιστα ἡ ἐπισκέπτεις εἶχε τὸ ὕφος μυστηριώδες, μὲ τὸν ἐξ ὀλοκλήρου καλύπτοντα τὴν κεφαλὴν της πῖλον καὶ τὸν ἀποκρύπτοντα τὴν ὄψιν της πυκνὸν πέπλον. Ἡ πρώτη αὐτῆ πελάτις δὲν ἐφάνετο μάλιστα ποσῶς ἐπείγουσα. Διότι ἐβάδιζε μὲ βῆμα ἤσυχον, χωρὶς σπουδῆς ἢ πυρετοῦ.

Ἐξ ἄλλου, τὸ σταθερὸν τοῦ ὕφους της ἐδείκνυεν, ἂν μὴ ἀνάγκην ἐπείγουσαν, τουλάχιστον καθῆκον πρὸς πλήρωσιν. Ἡ ἐπιστάτις ἐσκέφθη ὅτι εἶχε πρὸ αὐτῆς τυπικὴν τινα Ἀγγλίδα, μὴ θέλουσαν νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν ἡμέραν της μὲ βάρος ἐπὶ τῆς συνειδήσεως. Ἐπειτα, ἡ φιλοκέρδεια πολλὰ παραβλέπει. Ἦνοιξε λοιπὸν πρὸς τὴν ἀπρόοπτόν της πελάτιδα, ἐπαναπαυομένη εἰς τὴν σκέψιν ὅτι τοιαύτη παράδοξος ἐμφάνισις ἦτο ὠραῖον ὄψον διὰ τὴν ἡμέραν.

Μετὰ παρέλευσιν πέντε λεπτῶν, ἤρχισε νὰ λέγῃ καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἡ Ἀγγλίς ἦτο λίαν προνοητικὴ.

Μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν, ἤρχισε νὰ περιφέρηται ἀνήσυχος, ὡς μήτηρ, πρὸ τῆς κεκλεισμένης θύρας ὀπισθεν τῆς ὀποίας οὐδεὶς ἤκούετο θόρυβος.

— Μετὰ παρέλευσιν τετάρτου, ἤρχισε νὰ τὴν καταλαμβάνῃ φρίκη.

Ἐἴκοσι λεπτά! Καμμία πλέον ἀμφιβολία, παράδοξόν τι συνέβαινε.

Ἐκτὸς ἑαυτῆς, ἡ νεαρὰ ἐπιστάτις, ἔσπευσε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ κλητῆρος τῆς γειτονίας, ὅστις ἐσκότωνε τὴν ὄραν ἐν τινὶ οἰνοπωλείῳ τῆς ὁδοῦ Βατελιέ. Καθ' ὁδόν, τῷ ἀφηγήθῃ τὸ ἀλλόκοτον περιστατικόν, καὶ τῷ ἐξέφραξε τὰς ὑπονοίας της.

— Σὰς βεβαιῶ, ἔλεγεν, εἶνε Ἀγγλίς εὐαίσθητος, ἥτις θὰ ἐλπιοθύμησεν.

Ἐκρουσαν ἐπὶ τῆς ὑέλου. Οὐδεμία ἀπάντησις!

— Τὸ πρᾶγμα δὲν φαίνεται φυσικόν, εἶπεν ὁ γέρον φύλαξ δι' ὕφους περισπούδαστου.

Παρεβίασαν τὴν θύραν, κεκλεισμένην ἔσωθεν διὰ τοῦ σύρτου.

— Ἄλλ' αὐτὸς εἶνε ἄνδρας, ἀνέκραξεν ὁ φύλαξ. Τί μοῦ ἔψαλλες μὲ τὴν Ἀγγλίδα σου;

— Λόγον τιμῆς, ἀπήντησεν ἡ ἐπιστάτις, πρὸ ὀλίγου ἦτο Ἀγγλίς. Ἐφοροῦσε μάλιστα μανδύα χωρὶς μανίκια. Πῶς διάβολο ἔγινε ἄνδρας;

Ἦτο πράγματι ἄνθρ, ἡ μᾶλλον νεανίας! Ἡ ὄψις του, νεκρικῶς πελιδνή, ἦτο ἐψιμμουθιωμένη καὶ βεβαμμένη ὡς κόρης. Αἱ ὀφρῦς, τὰ χεῖλη, αἱ βλεφαρίδες ἦσαν τεχνητῶς βεβαμμένα, ἡ ξανθὴ κόμη μεμυρωμένη καὶ φέρουσα χρυσοκονιν. Ἐφῆρει ἐνώτια. Εἶχε τοὺς δακτύλους πλήρεις δακτυλίων, τοὺς βραχίονας κεκοσμημένους διὰ ψελλίων. Ἐπὶ τοῦ ἀκαλύπτου στήθους ἔστιλβε ρουβίνιον εἰς τὸ ἄκρον περιλαιμίτου ἐκ μαργαριτῶν.

Κατὰ γῆς ἔκειντο ἡ ἐσθῆς, ὁ μανδύας καὶ ὄλος ὁ γυναικεῖος μεταμφιεσμός.

Ὁ νεανίας ἦτο νεκρός. Μακρὰ καρφίς ἀργυρᾶ διεπέρα τὸν ἀριστερόν του κόλπον, ἐν τῇ θέσει τῆς καρδίας.

Τὸ πτώμα ἦτο ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς ἀκαθάρτου ἔδρας.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς καρφίδος, παρὰ τὴν ἀδαμαντίνην της κεφαλῆν, ροδόχρους χάρτης ἦτο προσηρητημένος.

Ἦτο ἐπιστολή, περιέχουσα τὰ ἐξῆς:

«Ἐχω δεκαοκτὼ ἔτη καὶ πάθη παράδοξα. Ἐγεννήθην δι' αὐτοκράτωρ τῶν χρόνων τῆς ρωμαϊκῆς παρακμῆς. Ἄλλ' ἡ παρούσα ἐποχὴ δὲν εἶνε καλὴ διὰ τοὺς φαντασιόκτους. Διὰ τοῦτο ἀπέροχμαι. Ἀδυνατῶν νὰ ζήσω ὡς ὁ Ἡλιογάβαλος, ἠθέλησα τουλάχιστον νὰ τὸν μιμηθῶ ὡς πρὸς τὸν θάνατον, ἀποθνήσκων εἰς ὁ μέρος καὶ ἐκείνος.

Π*

ΓΡΑΜΜΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίαν Καν Δημοπούλου, καὶ κκ. Ἀ. Ἀποστολάκη, Χρήστον Παπαγεωργίου καὶ Διον. Μ. Μάστρακαν. Συνδρομαὶ ὕμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἄνθρ. Μομφερράτον. Ἀπεστάλησαν. — κ. Γεωργ. Μπιλάλην. Θὰ ἀποστέλλεται μὲ τὴν νέαν διεύθυνσίν σας. — κ. Δ. Θεοδωρακόπουλον. Ἐπανελήφθη ἡ ἀποστολή. Φύλλα ἀπεστάλησαν, ἂν δὲ παρελήφθησαν ἀριθμοὶ τινες, δύνασθε νὰ μᾶς σημειώσητε αὐτοὺς διὰ δελταρίου, ἵνα ἀποσταλώσιν. — κ. κ. Ζ. Παπαθανασίου, Ἀ. Γ. Ἀποστολίδην καὶ Π. Δ. Δούμουραν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Ἀδ. Ι. Α. «Χρυσοκάνθαρος» ἀκατάλληλος πρὸς δημοσίευσιν. — κ. Ἀναστ. Δ. Μπουλιαντζῆν. Καθ' ὀλοκλήριαν μᾶς ἐλησμονήσατε. — κ. Πάνον Ε. Κοντογοῦρην. Ἐλήφθη ἀντίτιμον λογαριαμοῦ. Βιβλία ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, εὐεῦθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὅποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἰτήσις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 4.30

— Μετὰ εἴκοσιν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἔρωτος (ἐκδοσις Β') δρ. 1.70 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30

— Ἡ Μαλβίνα δρ. 1.60 — Δὸν Κιχῶτης, μετὰ φρασῆς Ι. Ἰσ.δ. Σκυλίση, μετὰ 13 εἰκονογραφιών δρ. 4. — Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 9) δρ. 11 — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἔρωις, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα Ἐνὸς Δυστυχούς, ἦτοι Βίος τῶν Νόθων Τέκνων, μυθιστορία, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 16 — Ὁ Ἰατρὸς τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πόλεμος τῶν Γυναικῶν δρ. 2.20 — Νανά, ὑπὸ Αἰμιυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Διηγῆματα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι, ἡ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30

— Τὸ Φρούριον Σωμῶν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκαλίσα μυθιστορία Εὐγενεῖου Σῆη δραχ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἦτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλικῆς δὲ — Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς 3.70 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 Ὁ Ἰππότης Μάιος, μυθιστορία Ρονσον de Terrail δρ. 2.70 — Ἡ Ἀδελφοφύλα, μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2) δρ. 2.80

— Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου, μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) δρ. 3.30 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης, μυθιστορία Η. Emille Chevalier δρ. 1.70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνας, ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, δρ. 1.70 Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου, λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δεπ. 70. — Ἄπαντα Ἰωάννου Ζαμπέλιου, (τόμοι 2) δρ. 8. — Ἄπαντα Διονυσίου Σολωμοῦ δρ. 2.50 — Ἄπαντα Βηλαρᾶ δρ. 2. — Ἡ Λύρα Ἀνδρέου Κάλβου καὶ ἀνεκδοτὸς ὕμνος ὑπὸ Α. Μαρτελαίου δρ. 1.20. — Βίος τοῦ Μωάμεθ, μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ Οὐασαγκτῶνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκῶ, δρ. 1. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρσμιῶν, κατὰ μετὰφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἐλμά, ἦτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν. δρ. 4. — Ἡ Γρόλλος τοῦ Μόλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τεράτλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαξὶ Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν, δρ. 11. — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20. — Ἐπιστολαὶ μᾶς Μηδενιτρῶς δρ. 1.10. — Ἡ Μοσχομαγία τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ δρ. 2.20 — Ἰστορία δύο Μελλονύμων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνη (τόμοι 3) δρ. 4. — Ὁ Καμπούρτζι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ δρ. 1.30 — Τὰ ἔγνη ἐνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 1.70.